

5de zondag na Pasen C

Joh. 13, 31-35

De grote heilige Augustinus schrijft over de hemel en de eeuwigheid. Als je zijn woorden overdenkt, dan ga je je dingen afvragen. Bijvoorbeeld: Wordt door de eeuwigheid het belang van ons leven hier op aarde uitgewist? Verbleekt of verdwijnt Gods Schepping doordat God zoveel groter is dan zijn Schepping?

In het boek “Belijdenissen” van Augustinus, beschrijft hij een gesprek tussen zijn moeder Monica en hemzelf. In dat gesprek gaat het tussen Augustinus en Monica over de dood, net een paar uur voor Monica sterft. Zij lijkt bereid om haar leven in Gods Schepping op te geven. Ze verlangt naar een einde aan haar aardse leven en verlangt naar het eeuwige leven bij God. Augustinus en zijn moeder delen een visie op eeuwig leven en op eeuwige wijsheid die groter is dan alle vreugde op aarde. God in zijn eeuwigheid zegent en overspoelt ons met eeuwige zegen en eeuwig geluk.

Waarom dan het grote verdriet van Augustinus bij de dood van zijn moeder Monica? Hij zegt: “Mijn ziel werd gewond, en mijn leven in tweeën gescheurd.” Ons leven hier op aarde in Gods Schepping is maar heel klein, en tegelijk zo ontzettend groot. Heel ons leven gaat voorbij en het is toch zo enorm waardevol. Zo ging ik denken over mijn eigen leven, en misschien doet u dat ook wel. Aan de grote vreugden en het diepe verdriet. Er zijn momenten geweest dat ik bereid was mijn leven op te geven, juist wanneer het een eenheid betekende met alles wat ik verlangde en liefhad. Toch hield ik altijd vast aan het leven met zijn zoete goedheid, met het gelach en met de muziek. En ik moet zeggen dat een ziekteperiode me ook bang kan maken over mijn eigen sterfelijkheid.

In mijn voorbije leven, heb ik van veel te veel kinderen een uitvaart gedaan. Daarom denk ik ook aan de broosheid van een mensenleven. Het verlies is dan ook zo verschrikkelijk ellendig. Altijd nog staat me bij al die kinderen het verdriet van de ouders me voor ogen. Paulus ondersteunt me dan, als hij in de eerste lezing zegt: “wij moeten door veel ellende heen om het koninkrijk van God binnen te gaan.”

Toch ben ik, net als Augustinus, mistroostig als ik denk aan al die overledenen die ik heb gezien. Het geloof in de droom van de tweede lezing, aanvaard ik dan ook alleen met enige aarzeling. *“Ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; de eerste hemel en de eerste aarde waren verdwenen en de zee bestond niet meer. Ik zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, vanuit God uit de hemel neerdalen, schoon als een bruid die zich voor haar man heeft getooid. ... Dit is Gods woning onder de mensen! Hij zal bij hen wonen. Zij zullen zijn volk zijn, en Hij, God-met-hen, zal hun God zijn. Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen, en de dood zal niet meer bestaan; geen rouw, geen geweent, geen smart zal er zijn, want al het oude is voorbij.”*

Zullen alle tranen gedroogd worden? Zal alle pijn veranderd worden in vreugde? Zal God echt alles nieuw maken, helder, mooi en levendig? Zal alle goeds en

alle liefde van het onvoltooide leven van een kind en dat van een wankelende oudere toch worden bewaard?

Het is onze liefde die ons laat vasthouden aan het heden; het is liefde die ons laat vasthouden aan alle goeds dat verdwijnt.

Augustinus zegt dat onze liefde een deel van de liefde is die alles heeft gemaakt. Alles was bij de Schepping vanaf het begin goed en zelfs zeer goed. Het is heel gewoon dat we dat alles liefhebben, zelfs in alle broosheid. Onze liefde voor alle goeds van de aarde trekt ons naar het goede, naar God, want zijn wezen is liefde. God die alle goeds heeft geschapen en liefheeft, bewaart de liefde in alle eeuwigheid.

Is dit de heerlijke boodschap van Jezus? Dat het goede en onze liefde in alle vormen en met alle gezichten, uiteindelijk net zo goed is als Gods eerste woord bij de schepping? Is het zo dat de lach van een kind voor altijd te horen zal zijn over de grens van de dood heen? Is het zo dat de wijsheid en vriendelijkheid van oude mensen blijft bestaan als hun lichaam ermee ophoudt? We weten uit onze eigen ervaring dat de dood van een geliefde mens zo pijnlijk is, omdat de liefde niet over is. De liefde is immers eeuwig. De dood stelt grenzen aan de tijd, maar de liefde houdt niet op. Liefde is eeuwig.

Is het waar dat de liefde die uit ons voortkomt voor altijd zal bestaan? En dat de liefde die God ons gaf, zowel in dit leven geldt als in het vernieuwde leven in eeuwigheid?

Jazeker, het is ons geloof dat God alles heeft geschapen en dat Hij alles nieuw maakt door de verrezen Heer die ons dit gebod gaf: "Ik geef jullie een nieuw gebod: dat je elkaar liefhebt. Met de liefde die Ik jullie heb toegedragen, moeten jullie ook elkaar liefhebben."

Al we bang zijn of verdriet hebben kan de tijd ons leven langzaam laten voortslepen. We zullen nooit de betekenis van de tijd begrijpen en de waarde van de tijd, en we zullen nooit de betekenis van de eeuwigheid begrijpen en alle beloften die erin besloten zijn, als we niet eerst leren lief te hebben.

Norbert Schallenberg, pastor